

นโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหา การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ

The Government Policy for Effective Prevention and Problem Solving of Juvenile Delinquency

นพมาศ จตุปาริสูทธิ^{*}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา 1) ปัญหาพฤติกรรมกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนและพฤติกรรมแสดงออกที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชนในสังคม 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน 3) ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการผลักดันนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคriminal การกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จ และ 4) แนวทางและสร้างรูปแบบนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคriminal การกระทำของเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ แบบของการวิจัย ดำเนินการโดยการ ศึกษาเอกสาร และการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ 5 กลุ่ม รวมจำนวน 21 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบเจาะจงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง 10 ข้อคำถามปลายเปิดจำนวน 10 ข้อหลัก และ 4 ข้อย่อย การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า 1) พฤติกรรมกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน และพฤติกรรม

แสดงออกที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชนในสังคม ประกอบด้วย การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่เป็นกระทำความผิดตามบทบัญญัติทางกฎหมาย คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพชื่อเสียงและการปกครอง และความผิดอื่น ๆ และพฤติกรรมแสดงออกที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชนในสังคม คือ พฤติกรรมด้านความคิด พฤติกรรมความก้าวร้าว และพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่พร้อมของพ่อแม่ผู้ปกครอง 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน มี 2 ปัจจัย คือ 2.1 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเพื่อนบ้าน ชุมชน สังคมและพันธะทางสังคม ปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสื่อ และปัจจัยด้านระบบการเรียนการสอน และ 2.2 ปัจจัยด้านตัวของเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย ปัจจัยด้าน

พันธุกรรม ปัจจัยภาวะทางจิตใจหรืออารมณ์บกพร่อง ปัจจัยด้านความอ่อนด้อยด้านประสบการณ์และความคิด และปัจจัยด้านระดับการศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการผลักดันนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย 3.1 ภาวะผู้นำของผู้บริหารระดับสูง 3.2 การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน 3.3 ทศนคติของผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กและเยาวชน และ 3.4 งบประมาณ และ 4) รูปแบบนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก ๆ คือ 4.1 การดำเนินการตามนโยบายภาครัฐในการป้องกันและการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่ภาครัฐได้ดำเนินการมาแล้วให้ต่อเนื่อง และ 4.2 ภาครัฐควรดำเนินการสร้างเสริมศักยภาพสถาบันครอบครัว ศักยภาพเด็กและเยาวชน สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการดูแลเด็กและเยาวชน การปรับระบบการศึกษา การลดความเหลื่อมล้ำด้านทรัพยากร และการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด

คำสำคัญ: นโยบายภาครัฐ การป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

Abstract

The purposes of this research were to study: 1) The behavioral issues of the juvenile offenders and their inappropriate expressions or undesirable behaviors; 2) The influential factors of juvenile delinquency; 3) The influential factors that will drive the government policy to successfully arrange prevention and problem solving of juvenile delinquency; 4) The direction and to create a model of government policy for effective prevention and problem solving of the

juvenile delinquency. The research conducts of documentary study and qualitative research by using in-depth interview of 5 expertise groups, totaling 21 informants from the purposive sampling technique based on the research. The research methodology comprises of structured questionnaire with 10 main open-end questions and 4 sub-questions. The results were follows: 1) The behavioral issues of the juvenile offenders consisted of an offense under provisions of law including drug offense relating to narcotics, property offense, offence against life and body, offense involving firearms and explosives, sexual offense, offense relating to public peace, liberty and reputation, governance and others. The inappropriate expressions or undesirable behaviors were from violent and mental characteristics, as well as prenatal improper care due to teen pregnancy. 2) The influential factors of juvenile delinquency comprised of 2 components: 2.1 The environmental factor including family structure, neighborhood and community, social and social bonds, peers, economics, social media, learning and teaching system; and 2.2 The internal factor of juvenile that included genetic disorder and personal illness, mental and emotional impair, and under-experienced and immature life skills, as well as low academic achievement. 3) The influential factors that will drive the government policy to successfully arrange prevention and problem solving of juvenile delinquency were the leadership of the government senior executives, the participation of all sectors, the social worker's attitudes toward juvenile, and budget allocation.

4) The direction to create a model of government policy for effective prevention and problem solving of the juvenile delinquency composed of 2 main points which are 4.1 The continuity of government policy prevention and problem solving of the juvenile delinquency; and 4.2 The government support in order to enhance family potentiality, juvenile potentiality, juvenile environment, to transform the education system, to reduce resource divergence, and strictly adherence to law enforcement.

Keywords: Government Policy, Prevention and Problem Solving, Juvenile Delinquency

บทนำ

ปัจจุบันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีหลากหลายรูปแบบ มีความรุนแรงและขยายวงกว้าง ส่งผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อตัวเด็กและเยาวชนและครอบครัว รวมทั้งผู้ถูกกระทำเองด้วย อายุที่มีการกระทำความผิดน้อยลงและมีความรุนแรงมากขึ้น การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจึงเป็นปัญหาสำคัญระดับชาติ Geib, Chapman, D'Amaddio & Grigorenko (2011: 3) ระบุในประเทศสหรัฐอเมริกา ปี ค.ศ. 2001 มีการกระทำความผิดและผู้ที่ถูกจับกุมเป็นเยาวชนที่อายุน้อยกว่า 18 ปี ถึง 2.3 ล้านคน ต่อมาในปี ค.ศ. 2002 มีเยาวชนที่ถูกจับด้วยความผิดต่าง ๆ ถึง 1.6 ล้านคน หรือเฉลี่ยถึง 4, 400 รายต่อวัน อายุของเยาวชนที่เริ่มกระทำความผิดครั้งแรกเพียง 12 ปี Altucker, Bullis, Close & Yovanoff (2006) ระบุว่าระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดและต้องโทษนาน 4 - 10 ปีนั้นต้องใช้เงินในกระบวนการพิจารณาคดี การถูกจำคุก การรักษา และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม สูงถึง 1.7-2.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อเด็กและเยาวชนแต่ละรายที่กระทำความผิด

ในประเทศไทย การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีความหลากหลาย และมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุณิสา เลิศโตมรสกุล (2553) ระบุว่าในแต่ละปีจะมีการก่อคดีความผิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากเด็กและเยาวชนเป็นหมื่นๆ ราย ซึ่งส่งผลต่อบิดา มารดา ญาติพี่น้องของเด็กและเยาวชนโดยตรง ยังสร้างความสะเทือนใจให้แก่ญาติของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ และส่งผลต่อประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอีกเป็นจำนวนมาก มีการศึกษาเพื่อจัดทำแผนยุทธศาสตร์ศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2552-2556 (คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ม.ป.ป.) พบว่า การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีสาเหตุจากความไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิด รวมไปถึงการถูกจ้าง / ใ้वानจากบุคคลอื่นรอบข้างให้ไปกระทำความผิด เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมักจะมาจากครอบครัวที่มีปัญหาในด้านต่าง ๆ และขาดการอบรม สั่งสอนที่เหมาะสม ปัญหาทางด้านสังคมเศรษฐกิจครอบครัว การเอาแบบอย่างที่ไม่ดีจากผู้ปกครอง การเลี้ยงดูและทัศนคติที่ผิด ๆ ของผู้ปกครอง

การแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ การป้องกันเด็กและเยาวชนมิให้กระทำความผิดควบคู่กับการแก้ไขจึงมีความสำคัญ บุคคล องค์กรต่าง ๆ จึงต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการดังกล่าว สอดคล้องกับการศึกษาของชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุณิสา เลิศโตมรสกุล (2553) พบว่า ผู้ที่มีส่วนร่วมในการป้องกันแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนประกอบด้วย 1) ประชาชนในชุมชนที่จะต้องร่วมมือสอดส่องและตักเตือนการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน 2) เจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะต้องมีการจับกุมผู้กระทำความผิดและมีการปราบปรามอย่างจริงจัง 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนในชุมชนได้รู้จักการตัดช่องโอกาสในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน 4) กระทรวงพัฒนาสังคมและ

ความมั่นคงของมนุษย์สนับสนุนงบประมาณ และโครงการต่าง ๆ ในการพัฒนาชุมชนที่เด็กและเยาวชนอาศัย ให้ปราศจากแหล่งอบายมุข และ 5) กระทรวงแรงงานที่จะต้องมีนโยบายและแผนในการจัดหาตลาดแรงงาน การมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเป็นจำนวนมาก เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ทิศทางการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนยังขาดความชัดเจน และขาดการบูรณาการ

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษานโยบายภาครัฐในการป้องกันและการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อการค้นหาคำตอบความรู้ใหม่นำไปใช้ในการป้องกัน และการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นเตรียมความพร้อมให้เด็กและเยาวชนให้มีคุณภาพ ศักยภาพ และมีขีดความสามารถในการแข่งขัน ย่อมจะสามารถนำพาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองและแข่งขันกับนานาประเทศได้ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนและพฤติกรรมการแสดงออกที่สังคมไม่ยอมรับ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลในการผลักดันนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จ
4. เพื่อนำเสนอรูปแบบของนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำของเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยมีดังนี้

1. ขอบเขตการวิจัย ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตด้านเนื้อหา โดยการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยและสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน นโยบาย แนวทางต่าง ๆ ของภาครัฐ ในการป้องกันการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน มีระยะเวลาดำเนินการวิจัยระหว่าง 15 ธันวาคม พ.ศ. 2557 - 15 เมษายน พ.ศ. 2558

1.1 แบบของการวิจัย คือการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ

1.2 ประชากร หรือ ผู้เชี่ยวชาญที่ให้สัมภาษณ์ คือ 1) ผู้บริหารภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบาย 2) ผู้บริหารองค์กร / หน่วยงานเอกชน / มูลนิธิที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน 3) นักวิชาการอิสระที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องด้านเด็กและเยาวชน 4) แกนนำเยาวชนดีเด่นและ 5) เด็กและเยาวชนที่ต้องคดีหรือเคยต้องคดี รวมจำนวน 21 คน ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างชนิดปลายเปิด ประกอบด้วยคำถามหลัก 10 ข้อ และคำถามย่อย 3 ข้อ ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of Item Object Congruence: IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน แบบสัมภาษณ์มีค่า IOC รายข้อระหว่าง .67-1.00

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ทำหนังสือจากวิทยาลัยการจัดการเพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยทักษิณถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อขออนุญาตและให้ในการสัมภาษณ์ พร้อมส่งแบบสัมภาษณ์ และโครงร่างวิจัยไปยังผู้เชี่ยวชาญนัดหมาย สัมภาษณ์ ในวัน เวลา สถานที่ตามความสะดวกของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์แบบมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Interview) ก่อนการสัมภาษณ์ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญทราบอีกครั้ง สัมภาษณ์อย่างตรงไปตรงมาตามข้อคำถาม

ที่กำหนดไว้ในแบบสัมภาษณ์ ครอบครัวในประเด็นที่ศึกษา โดยเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ พร้อมทั้งขออนุญาตบันทึกเทปและจดบันทึก ใช้เวลาสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแต่ละรายประมาณ 30 นาที ถึง 1.30 ชั่วโมง

3.3 ระยะเวลาในการรวบรวมข้อมูลตั้งแต่ 23 กุมภาพันธ์ - 28 มีนาคม 2558 รวมทั้งสิ้น 34 วัน

4. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา การจัดเนื้อหาเป็นแก่นหรือหลัก (Theme) และจัดหมวดหมู่ (Category) ของประเด็นที่ศึกษา ตามกรอบแนวคิด และวัตถุประสงค์การวิจัย นำเสนอผลในลักษณะพรรณนาเพื่อตอบคำถามและวัตถุประสงค์การวิจัยที่กำหนด

สรุปผลการวิจัย

1. ปัญหาการทำความผิดของเด็กและเยาวชน และพฤติกรรมการแสดงออกของเด็กและเยาวชนที่สังคมไม่ยอมรับ มีรายละเอียด ดังนี้ 1.1) ปัญหาการทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่ผิดกฎหมาย ผลการศึกษาเอกสารและผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญมีความสอดคล้องกันว่า การทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่เป็นความผิดทางกฎหมายที่มีการดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชนนั้น เป็นการทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษที่มีจำนวนมากคิดเป็นมากกว่าร้อยละ 40 ของคดีทั้งหมด และเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น รองลงมาคือคดีที่มีฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ที่มีการลักทรัพย์ การขโมย การขโมย และการจับปล้น ฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย มีการใช้ความรุนแรงหลากหลายวิธี การทำร้ายร่างกาย หรือการยกพวกตีกัน และคดีที่มีฐานความผิดอื่น ๆ เช่น พร.บ.จราจรทางบก และการพนันที่มีรูปแบบซับซ้อนมากขึ้น 1.2) พฤติกรรมแสดงออกของเด็กและเยาวชนที่สังคมไม่ยอมรับ ประกอบด้วย การแสดงออกด้านความคิดถึงแต่ตนเอง ไม่มีการคิดไตร่ตรอง ขาดเหตุผล ความไม่รับผิดชอบต่อตนเอง สังคม การ

เลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของบุคคลต่าง ๆ โดยเฉพาะจากสื่อต่าง ๆ หรือจากบุคคลที่เด็กและเยาวชนนำมาเป็นต้นแบบของตนเอง เช่น ดารา ศิลปิน และการไม่สามารถจำแนกความถูกต้องที่เกิดจากการกระทำของตนเองได้ พฤติกรรมความก้าวร้าวหรือการแสดงกิริยาของการต่อต้านครอบครัว สังคม ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นการแสดงออกเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมการตั้งครุภีวร้ายรุ่นที่มีจำนวนมากขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่องานรุ่นที่ตั้งครุภีวร้ายในครุภีว ครองครุภีวและสังคม

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน ผลการศึกษาเอกสารและผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญมีความสอดคล้องกันว่าประกอบด้วย 2 สาเหตุใหญ่ คือ 2.1) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย ปัจจัยด้านครอบครัวซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญมาก เช่น การที่ครอบครัแตกแยก การทะเลาะวิวาทของบุคคลในครอบครัว หรือเด็กและเยาวชนถูกกระทำจากบุคคลในครอบครัว ปัจจัยด้านเพื่อนบ้าน ชุมชน สังคมและพันธะทางสังคม ซึ่งไม่เป็นต้นแบบที่ดี ขาดการระงับภัยต่าง ๆ ที่จะเข้ามาคุกคามเด็กและเยาวชนในชุมชน ปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อนมีความสำคัญกับเด็กและเยาวชนมาก ถ้ากลุ่มเพื่อนชักจูงไปในทิศทางที่ไม่ดีจะทำให้เด็กและเยาวชนมีโอกาสในการทำความผิด หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของครอบครัว ถ้าครอบครัวมีปัญหาด้านเศรษฐกิจจะทำให้เด็กและเยาวชนมีการดิ้นรนเพื่อหาวิธีการต่าง ๆ ให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ อันจะนำไปสู่การกระทำผิดมากขึ้น ปัจจัยด้านสื่อที่มีการเข้าถึงได้ง่ายและขาดการควบคุม ไม่มีคุณภาพจึงเป็นการชักจูงให้เยาวชนลอกเลียนแบบได้ง่าย และปัจจัยด้านระบบการเรียนการสอน ที่ยังมีความเหลื่อมล้ำด้านโอกาสการศึกษาของเด็กและเยาวชน การเรียนการสอนที่เน้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเชิงวิชาการมากกว่าการที่จะให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ วางแผนและสร้างทักษะชีวิตด้วยตนเอง

2.2) ปัจจัยด้านตัวของเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย ปัจจัยด้านพันธุกรรม เนื่องจากมีเด็กและเยาวชน ที่กระทำความผิดแต่มีปัญหาสุภาพ หรือมีภาวะทางจิตใจหรืออารมณ์บกพร่องจะต้องมีคณะกรรมการสหสาขาในการคัดกรองและส่งเข้าสู่กระบวนการรักษา ปัจจัยด้านความอ่อนด้อยด้านประสบการณ์และความคิดซึ่งทำให้เด็กและเยาวชนถูกชักจูงให้กระทำความผิดได้ง่าย และปัจจัยด้านระดับการศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากเมื่อเด็กและเยาวชนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะขาดความสนใจในการเรียน และถูกชักจูงให้เข้ากลุ่มเพื่อนที่มีระดับการศึกษาต่ำคล้ายคลึงกันได้ง่าย

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการผลักดันนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จ จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญระบุว่า ปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จนั้น ประกอบด้วย 3.1) ปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหารระดับสูง ภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์กร โดยเฉพาะองค์กรภาครัฐมีความสำคัญและมีอิทธิพลโดยตรงในการผลักดันนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน 3.2) ปัจจัยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน การขับเคลื่อนนโยบายภาครัฐในการแก้ไขปัญหการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จนั้น นอกเหนือจากปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหารแล้ว ปัจจัยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน หรือภาคประชาสังคมที่จะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไข ป้องกัน พัฒนา ส่งเสริมและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 3.3) ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กและเยาวชน ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานเป็นปัจจัยหนึ่งในการขับเคลื่อนนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพ เนื่องจากเมื่อผู้ปฏิบัติงานตระหนักและเห็นความสำคัญของเด็กและเยาวชน มีความมุ่งมั่น

ในการนำนโยบายลงสู่การปฏิบัติย่อมส่งผลต่อความสำเร็จของนโยบาย 3.4) ปัจจัยด้านงบประมาณ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลในการผลักดันนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จ เนื่องจากงบประมาณจะช่วยสนับสนุนกิจกรรมการพัฒนา ส่งเสริมการแก้ไขปัญหเด็กและเยาวชนอย่างเป็นรูปธรรม

4. รูปแบบนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ รูปแบบนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย 4.1) การดำเนินการสร้างเสริมศักยภาพสถาบันครอบครัว เป็นการเตรียมความพร้อมของครอบครัวเพื่อให้ครอบครัวมีศักยภาพ และความเข้มแข็งในการดูแลเด็กและเยาวชน 4.2) การเสริมสร้างศักยภาพเด็กและเยาวชน เป็นเสมือนการเปิดเวทีให้เด็กและเยาวชนได้แสดงศักยภาพตนเองอย่างเต็มที่ 4.3) การปรับระบบการศึกษาที่ควรมีการออกแบบ การศึกษาอย่างเหมาะสมต่อพื้นที่โดยคนในพื้นที่คำนึงถึงวัฒนธรรมชุมชน และกลุ่มเป้าหมาย โดยไม่เน้นวัดความสามารถด้านวิชาการหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงอย่างเดียว 4.4) การเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการดูแลเด็กและเยาวชน การสร้างชุมชนสีขาว ที่ช่วยในการเฝ้าระวัง และสร้างความปลอดภัยให้แก่เด็กและเยาวชน การเป็นชุมชนต้นแบบที่ปราศจากอบายมุขต่างๆ 4.5) การลดความเหลื่อมล้ำด้านทรัพยากรภาครัฐควรมีการจัดสรรทรัพยากรเพียงพอจะสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาเด็กและเยาวชนได้ในระดับหนึ่ง และพิจารณาการจัดสรรทรัพยากรโดยคำนึงถึงบริบทของชุมชน เด็กและเยาวชน และ 4.6) การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด

อภิปรายผล

1. ปัญหาพฤติกรรมกระทำความผิดของเด็ก

และเยาวชนประกอบด้วย คดีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายและคดีความผิดอื่นๆ สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาสและผู้สูงอายุ (2556) ระบุว่า ยาเสพติดให้โทษประเภทยาบ้าหรือแอมเฟตามีนเป็นการกระทำผิดที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนไทยมากที่สุด สอดคล้องกับ Omboto, Ondiek, Odera and Ayugi (2012) ที่ระบุว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวหรือต่อต้านสังคม จะมีแนวโน้มในการกระทำความผิดสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ต่อต้านสังคม และสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ (2556) ระบุว่า มีวัยรุ่นทำแท้งปีละ 300, 000 คน และพบว่ามียุติภัยจำนวน 2,188 คน ที่เกิดจากมารดาที่อายุต่ำกว่า 15 ปี

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีหลายปัจจัย Flores (2003) ระบุว่าปัจจัยเสี่ยงของเด็กและเยาวชนในการกระทำความผิดนั้นมีปัจจัยสำคัญ คือ 1) ปัจจัยด้านตัวเด็กและเยาวชน คือ มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม อารมณ์ของเด็กและเยาวชน การพัฒนาทางสติปัญญา และควบคุมตนเองไม่ดี 2) ปัจจัยด้านครอบครัว คือ ครอบครัวมีความขัดแย้ง สัมพันธภาพภายในครอบครัวไม่ดี มีการกระทำความรุนแรงในครอบครัว การแยกกันอยู่ระหว่างพ่อแม่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีปัญหาทางจิต พ่อแม่มีอายุน้อย 3) ปัจจัยด้านเพื่อนเป็นตัวนำสู่การกระทำความผิด ของเด็กและเยาวชนได้ และ 4) ปัจจัยเสี่ยงด้านชุมชนและโรงเรียน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และอาศัยในชุมชนที่มีการก่ออาชญากรรม เกลิมครี ราชนาจันทร์ และศรีวรรณ มีคุณ (2553) ระบุว่า เยาวชนที่มีประสบการณ์เสพยาบ้าส่วนใหญ่มีสัมพันธภาพกับครอบครัวเป็นแบบห่างเหินมีการเลี้ยงดูแบบควบคุมเข้มงวด นอกเหนือจากปัจจัยที่กล่าวมา จากการศึกษา

ของ Ling (2013) พบว่าเศรษฐกิจของครอบครัวส่งผลกระทบต่อพันธะทางสังคม และการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน สอดคล้องกับการศึกษาของ Nisar, Ullah, Ali & Alam (2015) พบว่าปัจจัยด้านเศรษฐกิจของครอบครัวที่ไม่มั่นคงหรือมีรายได้ต่ำส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีกิจกรรมในการกระทำความผิดสูงขึ้นด้วย O'Connor (2014) ระบุว่า การเข้าถึงสื่อและอินเทอร์เน็ตอย่างง่ายดายนั้นส่งผลให้เด็กและเยาวชนก่ออาชญากรรมมากขึ้น เนื่องจากการถูกระตุ้นได้ง่าย และจากการศึกษาของ Shader (2001) พบว่า เด็กและเยาวชนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน นำไปสู่ผลการเรียนการสอน และความล้มเหลวด้านวิชาการของเด็ก

2.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการผลักดันนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของ เด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย ภาวะผู้นำ การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กและเยาวชน และงบประมาณ สามารถอธิบายดังนี้

2.1.1 ปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหารระดับสูงโดยเฉพาะองค์กรภาครัฐเป็นปัจจัยสำคัญ เนื่องจากทุกองค์การที่จะอยู่ได้จำเป็นต้องมีบุคคลที่ทำหน้าที่ผู้นำ ซึ่งจะเป็นผู้ที่รวบรวมพลังของบุคคลในองค์การเพื่อขับเคลื่อนนโยบายต่าง ๆ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ สอดคล้องกับแนวความคิดของ Battilana, Gilmartin, Sengul, Pache and Alexander (2010) ที่ระบุว่า ภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์กร คือ การที่สามารถนำพาและผลักดันองค์กรให้มีการเปลี่ยนแปลงในอนาคตโดยการนำแผนงานต่าง ๆ ลงสู่การปฏิบัติ จึงมีอิทธิพลในการขับเคลื่อนนโยบายต่าง ๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ

2.1.2 ปัจจัยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน มีความสำคัญต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการผลักดัน/ขับเคลื่อนนโยบาย Roets, Roose, Bie, Claes and Hove (2012) ระบุว่า การมี

ส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องในการขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะนั้นมีความสำคัญมาก เนื่องจากกลุ่มบุคคลเหล่านี้จะมีศักยภาพ มีความรู้ และสามารถขับเคลื่อนนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ Aggestam (2014) ที่ระบุว่า การผลักดันนโยบายสู่การปฏิบัติเป็นกระบวนการให้ความรู้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับนโยบาย เพื่อให้สามารถมองภาพรวมของปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นจากการนำนโยบายสู่การปฏิบัติ และวางแผนการแก้ไขอย่างเป็นระบบ การมีส่วนร่วมในนโยบายสาธารณะของผู้เกี่ยวข้องจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายอีกปัจจัยหนึ่ง

2.1.3 ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กและเยาวชน เป็นปัจจัยหนึ่งในการขับเคลื่อนนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพ เนื่องจากเมื่อผู้ปฏิบัติงานตระหนักและเห็นความสำคัญของเด็กและเยาวชน มีความมุ่งมั่นในการนำนโยบายลงสู่การปฏิบัติ ย่อมส่งผลต่อความสำเร็จของนโยบาย สอดคล้องกับความคิดเห็นของ Goel (2014) ที่ระบุว่า นโยบายสาธารณะที่นำไปสู่การปฏิบัตินั้นขึ้นอยู่กับผู้ปฏิบัติ ภาครัฐที่มีหน้าที่ ความรับผิดชอบต่อการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นมีความรู้ ความรู้สึก การฝึกอบรมหรือมีความสนใจในนโยบายดังกล่าวมากน้อยเพียงใด สอดคล้องกับแนวคิดของ Hehir, Indig, Prosser and Archer (2013) ที่ระบุว่า การนำนโยบายต่าง ๆ ลงสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพนั้น บุคคลที่มีส่วนสำคัญคือผู้รับนโยบายไปปฏิบัติที่จะต้องมีความเชื่อว่าจะผลกระทบบของนโยบายนั้นมีนัยสำคัญในเชิงบวกต่อผู้เกี่ยวข้องและตนเองจึงจะสามารถผลักดันให้การนำนโยบายไปสู่ความสำเร็จได้

2.1.4 ปัจจัยด้านงบประมาณ งบประมาณเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลในการผลักดันนโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนให้ประสบความสำเร็จ เนื่องจากงบประมาณ จะช่วยสนับสนุนกิจกรรม การพัฒนา ส่งเสริมการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชน

อย่างเป็นรูปธรรม ชันยวัฒน์ รัตนศักดิ์ (2546) ระบุว่า ปัจจัยด้านงบประมาณมีความสำคัญในการนำนโยบายสาธารณะสู่การปฏิบัติ เนื่องจากหากหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติถูกจำกัดด้วยเงื่อนไขของการใช้งบประมาณจะทำให้การปฏิบัติงานเกิดปัญหามากขึ้น

2.2 นโยบายภาครัฐในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย

2.2.1 การสร้างเสริมศักยภาพสถาบันครอบครัว เนื่องจากครอบครัวเป็นแหล่งสร้างภูมิคุ้มกันสำคัญของเด็กหรือการเป็นเบ้าหลอมสำคัญในการที่จะสร้างเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ต่อไปในอนาคต สอดคล้องกับการศึกษาขององค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (ยูนิเซฟ) ประเทศไทย (2554) ที่ระบุว่า บทบาทของครอบครัวมีความสำคัญต่อการเจริญเติบโต การพัฒนา การคุ้มครองเด็ก การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม รวมทั้งค่านิยมทางสังคมสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและมั่นคงของเด็ก และส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีทั้งทางร่างกายและจิตใจ Mulvey, Arthur and Reppucci (1993) ระบุว่า การป้องกันสภาพแวดล้อมแรกของเด็กและเยาวชน คือครอบครัว กิจกรรมที่ควรให้การส่งเสริมครอบครัวคือการอบรมพ่อแม่ (Parent training) เพื่อให้มีศักยภาพในการเผชิญปัญหา การลดความรุนแรงและการมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างพ่อแม่และเด็ก

2.2.2 การเสริมสร้างศักยภาพเด็กและเยาวชน เป็นแนวทางสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม และส่วนรวม คิดเป็น ทำเป็น วางแผนได้ และมีทักษะชีวิตในการดำรงชีวิตในโลกยุคปัจจุบันและในอนาคต Yuksel-Sahin (2013) พบว่า ตัวแปรสำคัญในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน คือ เพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.3 การเสริมศักยภาพสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการดูแลเด็กและเยาวชน เนื่องจากเด็กและเยาวชนจะต้องอยู่อาศัยร่วมกับชุมชน และสังคม ดังนั้นสภาพแวดล้อมและสังคมที่อยู่รอบ ๆ จึงมีอิทธิพลต่อการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชน สอดคล้องกับแนวคิดของ Huang and Ryan (2014) ระบุว่า คุณลักษณะสภาพแวดล้อมเชิงสังคมที่อยู่รอบ ๆ ส่งผลต่อการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชน ชุมชนที่เห็นความสำคัญกับการให้บริการต่าง ๆ แก่เด็กและเยาวชนจะช่วยลดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนลงได้ Flores (2003) ระบุว่า ชุมชนที่แวดล้อมเด็กและเยาวชนที่ไม่มีเครือข่าย และมีการควบคุมเชิงสังคมที่ไม่ดีจะเปิดโอกาสให้เกิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมากขึ้น หากบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดเด็กสนับสนุนและสร้างโอกาสให้เด็กจะช่วยลดพฤติกรรมต่อต้านสังคม เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันเพื่อลดการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชน รวมทั้งรับรู้ถึงมิติการกระทำคามผิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างครอบคลุมด้วยกิจกรรมที่เหมาะสมแล้วนั้นจะช่วยในการป้องกันและลดการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชนได้

2.2.4 การปรับระบบการศึกษา ระบบการศึกษาเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เกิดการเรียนรู้ และเป็นสิ่งที่ใกล้ชิดเด็ก สถาบันรามจิตติ (2556) ระบุว่า การศึกษามีความสำคัญกับมิติการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก เนื่องจากเด็กส่วนมากยังไม่ได้ได้รับการดูแลให้ได้รับการศึกษาที่สอดคล้องกับศักยภาพทางการเรียนรู้ ส่งผลให้เด็กกลุ่มนี้กลายเป็น “เด็กไม่เรียน” หรือ “เรียนแต่ไม่รู้” นำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยเฉพาะต่ำกว่า 2.50 มีแนวโน้มการขาดความรับผิดชอบและการสนใจทางการเรียนและมีความซื่อสัตย์น้อยกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ดังนั้นจึงควรมีการจัดการศึกษาด้วยหลักสูตรทางเลือกในโรงเรียนตามความถนัดและสนใจของเด็ก การสร้างกลุ่มเพื่อนเรียนหรือกลุ่มพี่ช่วยน้อง การสนับสนุน

ให้เด็กมีกลุ่มเพื่อนทางบวก และมีระบบครูพี่เลี้ยงรายการนี้

2.2.5 การลดความเหลื่อมล้ำด้านทรัพยากรงบประมาณหรือทรัพยากรต่าง ๆ มีความสำคัญในการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชน สถิติ อาชวาทันท์กุล (2556) ระบุว่า ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจจะสะท้อนความไม่เป็นธรรมเชิงโครงสร้างในสังคม การพัฒนาที่ไม่ยั่งยืน ตอกย้ำความขัดแย้งในสังคม บั่นทอนความไว้วางใจของสมาชิกต่างฐานะ เป็นรากของปัญหาสังคมหลายประการ สอดคล้องกับ ศุภเจตน์ จันทร์สาส์น (2555) ที่ระบุว่าความเหลื่อมล้ำทางรายได้ คือ การที่รายได้ไปกระจุกตัวอยู่ที่ประชาชนเพียงบางกลุ่มหรือประชาชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ปัญหาความยากจนทวีความรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะกลุ่มที่มีรายได้ต่ำ ย่อมทำให้เกิดปัญหาสังคมตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2.2.6 การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด ในประเด็นการใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดจะช่วยแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนได้ในระดับหนึ่งเนื่องจากนโยบายภาครัฐในการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนนั้นเป็นนโยบายที่มีลักษณะเกี่ยวกับการจัดระเบียบกฎเกณฑ์ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนอย่างมีประสิทธิภาพ World Health Organization (2009) ระบุว่าวัฒนธรรมและบรรทัดฐานทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญในการนำไปสู่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคม การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมและบรรทัดฐานทางสังคมด้วยการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เป็นกลยุทธ์สำคัญ และนอกเหนือจากนั้นในสังคมยังต้องมีกฎหมาย และนโยบายที่สามารถเข้าถึงได้ เพื่อที่จะเชื่อมโยงไปสู่การจัดการกับความรุนแรงในสังคมได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทางวิชาการเชิงนโยบาย

1.1 การกำหนดบทลงโทษในคดีที่

เกี่ยวข้องกับยาเสพติดที่รุนแรงมากกว่าในปัจจุบัน เพื่อเป็นการป้องปรามทั้งผู้ค้าและผู้เสพให้มีความเกรงกลัวมากขึ้น รวมทั้งมีการปราบปรามอย่างจริงจัง

1.2 การดำเนินโครงการต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้มีการแสดงออกมากขึ้น

1.3 ภาครัฐควรเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนในสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการ ป้องกันและการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนอย่างเต็มที่

1.4 การทบทวนระบบการศึกษา ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีทางเลือกในการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งการสร้างหลักสูตรทางเลือกที่เน้นการเรียนรู้ที่นำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

1.5 ภาครัฐควรมีการจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอเพื่อใช้ในการพัฒนาเด็กและเยาวชนได้อย่างแท้จริง รวมทั้งการสร้างระบบการติดตามประเมิน

ผลในเชิงคุณภาพมากกว่าเชิงปริมาณ

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

2.1 ภาครัฐและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดโครงการ แผนงานในการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น

2.2 ภาครัฐสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนทางการปฏิบัติ และการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อการควบคุม หรือลดปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 การประเมินผลการนำนโยบายเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนสู่การปฏิบัติ

3.2 ศึกษาสมการเชิงโครงสร้างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

บรรณานุกรม

- คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (ม.ป.ป.). **แผนยุทธศาสตร์ศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2552 - 2556**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เฉลิมศรี ราชนาจันทร์ และศรีวรรณ มีคุณ. (2553). ปรากฏการณ์ชีวิตของเยาวชนผู้เสพยาบ้า. **วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม**. 6 (1), 81-92.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุณา เลิศโตมรสกุล. (2553). **บทสรุปผู้บริหาร การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในประเทศไทย: แนวทางในการป้องกันและแก้ไขโดยอาศัยปัจจัยที่เป็นตัวทำนายทางด้านอาชญาวิทยา**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม.
- ชัยวัฒน์ รัตนศักดิ์. (2546). **นโยบายสาธารณะ**. เชียงใหม่: คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศุภเจตน์ จันทรสาส์น. (2555). สถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางรายได้ในประเทศไทย. **วารสารนักบริหาร**. 33 (1), 3-10.
- สถาบันรามจิตติ. (2556). **CHILD WATCH สภาวะการณ์เด่นด้านเด็กและเยาวชนในรอบปี 2554 - 2555**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.).
- สถณี อาชวานันทกุล. (2556). **การสำรวจองค์ความรู้เพื่อการปฏิรูปประเทศไทย : การปฏิรูปตลาดทุนกับการลดความเหลื่อมล้ำในสังคม**. กรุงเทพฯ: เป้นไท.
- สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาสและผู้สูงอายุ. (2556). **รายงานการพัฒนาเด็กและเยาวชน ประจำปี 2556**. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (ยูนิเซฟ) ประเทศไทย. (2554). **การวิเคราะห์สถานการณ์เด็กและสตรี พ.ศ. 2554**. กรุงเทพฯ: UNICEF.
- Altucker, K. W., Bullis, M., Close, D., & Yovanoff, P. (2006). Difference pathways to juvenile delinquency: Characteristics of early and late starters in sample of previously incarcerated youth. **Journal of Child and Family Studies**. 15, 479-492.
- Aggestam, F. (2014). Effects of the manager's value orientation on stakeholder participation: at the front line of policy implementation. **Water Policy**. 16 (2014), 62-78.
- Battilana, J., Gilmartin, M., Sengul, M., Pache, A., & Alexander, J. A. (2010). Leadership competencies for implementing planned organizational change. **The Leadership Quarterly**. 21 (2010), 422-438.
- Flores, R. J. (2003). Risk and Protective Factors of Child Delinquency. **Child delinquency Bulletin Series**. April 2003.
- Geib, C. F., Chapman, J. F., D'Amaddio, A. H., & Grigorenko, E. L. (2011). The education of juveniles in detention: Policy considerations and infrastructure development. **Learning and Individual Differences**. 21 (2011), 3-11.
- Goel, S. (2014). 'Bureaucratic Attitudes'-an Intermediary Variable of Policy Performance. **Vision**. 18 (4), 299-308.

- Hehir, A. M., Indig, D., Prosser, S., & Archer, V. A. (2013). Implementation of a smoke - free policy in a high secure mental health inpatient facility: staff survey to describe experience and attitudes. **BMC Public Health**. 13 (315), 1-8.
- Huang, H., & Ryan, J. P. (2014). The location of placement and juvenile delinquency: Do Neighborhoods matter in child welfare?. **Children and Youth Services Review**. 44 (2014), 33-45.
- Ling, M. O. (2013). The Relationship between Family Socioeconomic Status and Lifestyle among Youth in Hong Kong. **Discovery-SS Student E-Journal**. 2 (2013), 135-165.
- Marsh, D. S., Daniel, M. H., & Putnam, K. (2003). **Leadership for Policy Change Strengthening Communities of Color through Leadership Development**. Oakland, CA: Policy Link.
- Mulvey, E. P., Arthur, M. W., & Reppucci, N. D. (1993). The Prevention and Treatment of Juvenile Delinquency: A Review of Research. **Clinical Psychology Review**. 13 (1993), 133-167.
- Nisar, M., Ullah, S., Ali, M., & Alam, S. (2015). Juvenile Delinquency of Family, Peer and Economic Factors on Juvenile Delinquents. **Applied Science Reports**. 9 (1), 37-48.
- O'Connor, J. R. (2014). A Social Media: Cops, Gangs, and The internet. **Hofstra Law Review**. 42 (3), 647-692.
- Omboto, J. O., Ondiek, G. O., Odera, O., & Ayugi, M. E. (2012). Factors Influencing Youth Crime and Juvenile Delinquency. **International Journal of Research In Social Sciences**.1(2), 18-21.
- Roets, G., Roose, R., Bie, M. D., Claes, L., & Hove, G. V. (2012). Pawns or Pioneers? The Logic of User Participation in Anti-poverty Policy-making in Public Policy Units in Belgium. **Social Policy & Administration**. 46 (7), 807-882.
- Shader, M. (2001). **Risk Factors for Delinquency: An Overview**. U.S. Department of Justice.
- UNICEF. (2014). ความเหลื่อมล้ำ ช่องว่างปัญหาเด็กและสตรี “ผลสำรวจสถานการณ์เด็กและสตรีในประเทศไทย ที่สำคัญ พ.ศ. 2555”. กรุงเทพฯ: องค์การยูนิเซฟ.
- World Health Organization. (2009). **Change cultural and social norms that support Violence**. Geneva: WHO Press.
- Yuksel-Sahin, F. (2013). Predicting Delinquency Levels in Turkish Adolescents. **Procedia-Social and Behavioral Sciences**. 89 (2013), 841-847.